Обіч мого вікна розпустив розгалужені крони,
Наче крила тугі, молодий білопінний каштан.
Я милуюся ним і долаю життя перегони,
І торкаюсь рубців занімілих від давності ран.

Мої скроні хтось рясно посипав каштановим цвітом,
Поорали чоло, наче поле, життя орачі.
Ще надавно плило під вітрилами зоряне літо,
А на обрії вже журавлинні курличуть ключі.

Так ведеться з віків... Так будується доля. В огромі
Несполічених днів ми долаємо роки свої.
Але сутність людини найперша й найбільша у тому,
Щоби ниви життя засівались ділами її.

Чи то буде порив, що звитяжців підводить в атаку,
А чи дрібка тепла, як остання надія вмира;
Може, в полум'я крок, щоб когось врятувати без ляку,
Або слово живе, що вогонь добува з-під пера —

Все годиться, лише б щось у спадок лишилося дітям,
І здіймалось колоссям на схилах земного буття.
...Білопінний каштан тихо-тихо шепочеться з вітром
І манить, і зове у незвіданий світ майбуття.